

Ванко отвори очи. Пътлето тичаше къмъ плѣвника живо и здраво, а Ранко лежеше на земята като пребитъ, риташе съ всички сили и дерѣше гърлото си съ страшни писъци. Отъ прѣста му шуртѣше кръвь...

Бързо дойдоха съседи. Вдигнаха раненото дете и го занесоха въ болницата. Дойде и Ванковата майка. Тя хвана за ушитѣ своя уплашенъ и бледенъ като восъкъ синъ и го заведе въ кѣщи.

Отъ тоя день Ванко и Ранко не закачаха животнитѣ и птицитѣ, станаха мирни и послушни деца. Дълго време Ранко ходи съ превързана рѣка, а когато оздравѣ, едно-то прѣстче остана по-късо отъ другитѣ. Защото вмѣсто да отрѣже главата на пътлето, Ванко отрѣче крайчеца на Ранковото прѣстче.

Петъръ Стѣповъ

МАКЕДОНЧЕ

Гордо българче съмъ азъ,
пиша съ радостъ, съсъ захласъ,
вечъ на български езикъ,
въ този день за менъ великъ.

Българче съмъ всегда било,
родна книга съмъ любило,
българската речъ обичамъ,
съ гордостъ—българче, изричамъ.

Да, щастливо съмъ, че мога,
въ роденъ кѣтъ даренъ отъ Бога,
днесъ свободно да живѣя
и катъ волна птичка пѣя.

А порастна ли, тогава
нѣма нивга да забравя
мойта родина да пазя,
робство, врагове да мразя!

Серафимъ Пѣевъ